

MŮJ DRAHÝ
MANŽEL

MY DARLING HUSBAND

Copyright © 2021 by Kimberle S. Belle Books, LLC.

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Lenka Petrová, 2023

Cover © Martin Kopecký, 2023

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2023

twitter.com/knihydobrovsky

www.facebook.com/KnihyDobrovsky.cz

ISBN 978-80-277-3595-2 (pdf)

KIMBERLY **BELLE**

MŮJ DRAHÝ MANŽEL

přeložila Lenka Petrová

OBSAH

ROZHOVOR

JADE

JADE

CAM

ROZHOVOR

JADE

JADE

SEBASTIAN

CAM

ROZHOVOR

JADE

JADE

CAM

ROZHOVOR

JADE

SEBASTIAN

CAM

ROZHOVOR

JADE

JADE

CAM

ROZHOVOR

JADE

JADE

JADE

JADE

CAM

ROZHOVOR

JADE

JADE

SEBASTIAN

JADE

CAM

ROZHOVOR

JADE

JADE

JADE

CAM

ROZHOVOR

JADE

JADE

JADE

JADE

SEBASTIAN

ROZHOVOR

Poděkování

*Pro Franse a Saskii, s láskou.
Jednoho dne si snad tuto knihu
přečtete v nizozemštině.*

ROZHOVOR

Juanita Mooreová: *Pane Lasky, děkuji vám za rozhovor, jsme rádi, že jste se s námi v pořadu Action News rozhodl podělit o svůj příběh. Umím si představit, že pro vás není snadné mluvit o událostech, které postihly vaši rodinu.*

Cam Lasky: (mhouří oči) *Nešlo by ty světla trochu ztlumit?*

Juanita: *Ta světla jsou nezbytná pro to, aby diváci viděli vaši tvář. A věřte mi, že lidé doslova touží po tom vás vidět. S médii nekomunikujete už celé měsíce a ti z nás, kdo sledují váš příběh, se nemůžou dočkat, až přímo od vás konečně uslyší o tom, co se přihodilo, a jak jste přetrpěl měsíce, které po tom incidentu následovaly. Stala se z vás doslova celebrita, i když –*

Cam: *Myslím, že termín, který se momentálně šíří po internetu, je doslova slavněj sráč. Můžu to říct v televizi – sráč? Nejedeme živě, nebo snad jo?*

Juanita: *Ne, nejsme v živém vysílání. Vystřihneme to, ale kdybyste si mohl takové výrazy odpustit, ušetřil byste našim střihačům spoustu práce.*

Cam: (nereaguje)

Juanita: *Jak už jsem říkala, zprávy, které o vás kolují od toho incidentu, vás nevykreslují zrovna jako hrdinu tohoto příběhu. Figurujete v nich spíš jako agresor, podvodník, ničema, který se žene za penězi.*

Cam: *Prvotřídní padouch.*

Juanita: *Tady je jen malá ukázka toho, co se o vás píše: jste údajně zapletený s mafií, vedete satanistickou sektu, ve vašich kuchyních se měly tajně scházet spolky překupníků s dětmi –*

Cam: *Ale prosím vás, to poslední je očividná pitomost. A taky na-
prostá lež, stejně jako to ostatní.*

Juanita: *Ale i tak. Když vidíte všechny ty nelichotivé zprávy, které
o vás vycházejí, musí to pro vás být –*

Cam: *Zásah do soukromí. Obtěžování. Otrava. Lidi si hrozně rádi
vymýšlejí, vidíte?*

Juanita: *Chtěla jsem vědět, jak vnímáte tu kritiku.*

Cam: (pokrčí rameny) *Už jsem si zvyknul.*

Juanita: *BBC natočila seriál o největších podfukářích a vás uvedla
jako klasický příklad amerického podnikatele, který na cestě
k úspěchu kráčí přes mrtvoly. Netflix v současné době jedná
o pokračování seriálu Americká chamtivost, jehož první tři díly
by byly věnované právě vám. V jedné anketě na facebooku jste
se minulý měsíc stal nejnenáviděnějším mužem v Americe, před
vámi byl jen neslavně proslulý Martin Shrekli.*

Cam: *Když to tvrdí facebook, tak to musí být pravda.*

Juanita: *A přesto celé měsíce odmítáte komunikovat s médii. Nere-
agoval jste na naše telefonáty ani na zprávy. Vyhrožoval jste, že
podniknete právní kroky, pokud vás já a můj producent nene-
cháme na pokoji.*

Cam: *Přesně tak.*

Juanita: *Až do včerejšího dne, kdy jste mě zčistajasna kontaktoval
a vyžádal si rozhovor. Popravdě řečeno jste na nás docela tlačil.
Zajímalo by mě tedy – proč?*

Cam: *Říkal jsem si, že je nejspíš na čase uvést věci na pravou míru.*

JADE

14:51

Zajíždím na parkoviště u Westmorské hudební akademie, když vtom ho zahlédnu. Opírá se o nápis vyrytý do zdi budovy. Podobaná kůže. Brýle s černými obroučkami. Kostnatá ramena shrbená před deštěm. V Atlantě dosud odeznívá tropická bouře, která se prohnala přes záliv a způsobila vlnu veder až v Tennessee, ale on má na sobě neustále ten kabát z popraskané kůže, jako by byl stále ještě leden a ne začátek srpna, a ruce vražené hluboko do kapes, jako by se potřeboval zahřát.

Prudce se rozjeďu do kopce, až zaskřípou pneumatiky, a stisknu tlačítko na volantu: „Volat Camovi.“

Zatímco se hovor spojuje, pohlédnu do zpětného zrcátka a snažím se mezi stromy a keři rozeznat jeho obrys.

V supermarketu. V nehtovém studiu a na józe. Včera ve Starbucks. Podal mi stéviu ještě předtím, než jsem o ni stihla požádat. Přimělo mě to k zamyšlení nad tím, kolikrát už mě asi pozoroval, jak si sladím kokosové latté.

Z reproduktorů zaburácí Camův hluboký hlas. „Zrovna něco řeším. Můžu ti zavolat za půl hodiny?“

Můj muž mi mobil zvedne pokaždé, i když má zrovna práci. *Především* když má zrovna práci. Je to naše neporušitelné pravidlo, které jsme zavedli poté, co naše nejstarší dítě, tehdy čtyřletá Beatrix, ošklivě upadlo na hřišti, ztratilo vědomí a natřikrát si zlomilo ruku. Cam právě řešil renovaci restaurace ve čtvrti Inman Park a celý zaprášený se dohadoval se stavaři, jejichž každé druhé slovo bylo *málo*. Málo lidí, málo času, málo peněz. Toho dne jsem se mu pokoušela

třicetkrát dovolat, vyšilovala jsem v sanitce a během toho se snažila ukonejšit vyděšené dítě a udržet na klíně neposedné batole. Cam necítil, jak mu mobil vibruje v kapse, neviděl, jak se displej rozsvěcí s příchodem čím dál zoufalejších zpráv.

Tu poslední jsem mu poslala, když Beatrix odváželi na příjem.

„Tvoje dcera je v nemocnici, Came. Mohl bys laskavě zvednout telefon a třeba ještě dneska nám zavolat?“

Zpráva plná jedu a sebelítosti, já vím. Ale nikdy v životě jsem nebyla tak vytočená. Ani tak vystresovaná. Nepopsatelně vyděšená.

Beatrix se z toho nakonec dostala. Zato Camovi a mně tenhle zážitek ubral tak pět let života.

Nyní Camovi povídám, „Je tady.“

„Kdo je kde?“

„Ten chlap. Ten slizoun, co jsem ti o něm říkala, s brýlemi a drdolem. Je tady u akademie.“

„Třeba má hudebně nadaný dítě.“

Obrátím oči v sloup, pustím volant. „Jasně. A čirou náhodou chodí do stejného fitka jako já a nakupuje ve stejném oddělení v obchodáku.“

Baxter se na zadním sedadle předkloní tak, jak mu to jen jeho sedačka dovoluje. „Ahoj, tati!“

„Nazdárek, prďolo. Děláš mamince společnost?“

Nebýt jemných světlých vlnitých vlásků, byl by náš syn Camovou dokonalou kopií. Baxter nadšeně přikývne. „Vzala mě na zmrzku, ale pak mně koupila banán v čokoládě.“

A pořád ještě kvůli tomu truceje. Můžu mu stokrát vysvětlovat, že umělé barvivo jeho šestiletému tělu neprospívá a že ve šmoulí zmrzlině, o kterou ustavičně žadoní, je toho jedu víc než samotné zmrzliny. Banán máčený v hořké čokoládě byl pro nás oba těžce vydobyty kompromis.

Přetočím se na sedadle a přiložím si prst k ústům, další slova směřuji ke Camovi: „Samozřejmě že nemá hudebně nadané dítě. Věř mi, Came. Ten chlap mě sleduje. Vím to.“

„Kdo, mami?“ vyhrkne Baxter a podívá se z okna. „Kdo tě sleduje?“

Nevšímám si ho a zkontroluju zrcátka, ale muž už je pryč. Prohlížím si řadu zaparkovaných aut a svah mezi námi a rušnou silnicí. Jako by se po něm slehla zem. I kdybych odsud něco zahlédla, v okolí se nachází desítky lidí, chodců a běžců, zaměstnanců, kteří se šli provětrat nebo si skočili do rychlého občerstvení poblíž, lavičky jsou úplně obsazené. Pokud je stále ještě nablízku, splynout s davem by pro něj byla hračka.

A přesto si dal záležet na tom, abych si ho všimla, když jsem parkovala. Celý v černém vypadal, jako by se chystal loupit za denního světla. Viděla jsem, jak se narovnal a zvedl hlavu, když zahlédl moje auto. Zíral na mě přes čelní sklo, jako by mě vyzýval, abych si ho všimla. Jako by *chtěl*, abych ho spatřila a vyděsila se. Možná *proto* mě už celé dny sleduje.

Zalapám po dechu, když mě něco napadne. „Proboha, Came. Co když nejde po mně, ale po DĚ-TECH? Co když mě sleduje, kde se dá, protože se snaží dostat k nim?“

„Proč by šel po dětech?“

Zamračím se kvůli tomu, jak to slovo řekl, a já už se teď začnu děsit konverzace s Baxterem, která mě za okamžik čeká. „Co já vím. Kvůli výkupnému, nějakým nekalostem, o kterých nechci mluvit, protože mám telefon nahlas. A ani na to nechci myslet.“

„Už jen když to vyslovím...“ V pozadí se ozve nějaký rachot, zařinčení kovů. Cam počká, až ten hluk ustane. „Víš stejně dobře jako já, že když něco vyslovíš, neznamená to, že se to stane. A proč by šel po dětech, když jsou v tomhle městě tisíce rodin s luxusnějšími auty a většími domy, než máme

my? Stačí se podívat na naši ulici a člověku je hned jasný, že hromada jiných si žije ještě líp.“

„To je sice pravda, ale tvůj obličej je na obálce *Atlanta Magazine*.“ Ať už Cam přijde kamkoli, přitáhne k sobě veškerou pozornost. Hlavy se obrací, těla se otáčejí, pohledy ulpívají. Jít do restaurace se steakovým králem Atlanty je jako vyjít si s rockovou hvězdou. Obsluha, šéfkuchař i hosté – všichni se chtějí hrát v jeho záři.

A Cam dobře ví, že přitahuje pozornost i bez kuchařské uniformy. Husté černé vlasy, výrazné lícni kosti, rovné bílé zuby, které se často zablýsknou. Můj muž je pohledný, ale díky své výšce také nepřehlédnutelný. Necelé dva metry vysoký, statný, snědý muž.

„Běž si promluvit s ostrahou budovy. Od toho tam jsou.“

„A co jim mám asi říct? Že jsem tady viděla divnýho chlapa? Není to soukromý pozemek.“

„To je sice pravda, ale určitě by je zajímalo, že jednoho z jejich klientů někdo sleduje. Alespoň jim toho úchyláka popiš.“

Přeběhne mi mráz po zádech. Doléhá na mě realita téhle konverzace. Třeba se pletu. Atlanta je velké město, které leckdy působí dojmem maloměsta. Neustále někde narážím na své známé. Třeba to je všechno jenom nějaká zvláštní shoda náhod.

V duchu se vrátím k prvnímu okamžiku, kdy jsem si ho všimla. Před několika dny jsem ho zahlédla z okna fresh baru. Seděla jsem sama u pultu, v jedné ruce mobil, v druhé smoothie, na které jsem ani neměla chuť. Krátila jsem si čas mezi vyzvedáváním dětí a procházela Pinterest. Bylo mi smutno, nostalgicky jsem vzpomínala na všechny ty kanceláře a butiky, které jsem kdysi navrhovala. To bylo předtím, než jsem potkala Cama. Předtím než si jeho jméno všichni spojili s luxusními restauracemi v Atlantě a než jsem navrhla kombinaci kovového a kamenného obkladu, který se později stal charakteristickou

součástí jeho značky. Předtím než jsem porodila dvě děti během tří let a s podnikáním přestala. Ale toho dne jsem vzhledla a uviděla ho. Mžoural do slunce a pozoroval mě.

Divný chlápek, ale nejspíš jen nějaký náhodný kolemjdoucí, pomyslela jsem si – a pak jsem ho o něco později uviděla v čistírně, v bistru naproti studiu, kam chodím na jógu, ve Starbucks a v oddělení s polotovary v supermarketu.

A teď je tady zase.

Před hudební školou mého dítěte.

Naskočí mi husí kůže.

„Určitě to nic není, ale až toho chlapa zase uvidíš, namíř mu mobil do obličeje a pohroz mu, že to pustíš živě na twitteru. Jestli ho to nezastraší, alespoň budeš mít nějaký důkaz pro ochranku.“

Jeho hlas opět pohltí řinčení následované dopadem něčeho těžkého a několikero překřikujícími se hlasy. Uvědomím si, že už od začátku naší konverzace se snaží přehlušit rámus v pozadí.

„Zlato, proč to zní, jako bys byl někde na boxu?“

„Jsem na Bolling Way. Hořelo tady.“

Při jeho slovech se mi sevře žaludek. Podnik na Bolling Way je Camova vyhlášená restaurace, rušné místo obklopené luxusními obchody, od oběda až do noci nacpané k prasknutí.

„Jak velké jsou škody?“

„Na stupnici od jedny do deseti? Čtyři sta padesát sedm.“

Povzdychne si a já si uvědomím, že starost zaznívající v jeho hlase se netýkala mě a dětí, ale katastrofy v jeho nejvýdělečnější restauraci. Vyhořelá kuchyně v tomhle podniku znamená obří díru v rodinném rozpočtu. „Je tu se mnou Flavio. Řešíme to.“

Flavio je generální ředitel podniku a Camův nejlépe placený zaměstnanec.

Chystám se odpovědět, když vtom si všimnu, že hodiny na palubní desce ukazují 15:01. Mám celou minutu zpoždění a vyzvedávám dítě, které šílí i z té nejnepatrnější změny, jež naruší jeho denní režim. „Do háje, už musím jít. Zavolej mi později.“

Zavěsím, popadnu kabelku a Baxtera a vystřelím k dvoukřídovým skleněným dveřím budovy. Celou cestu se ohlížím přes rameno.

Dívám se po něm i potom. Místo toho, abych zatočila doleva a zamířila domů, zahnu doprava a projedu kolem místa, kde jsem ho zahlédla naposledy. Čtyřikrát zdržím provoz, když po něm očima pátrám v davu, dvakrát v opačném směru a dvakrát na cestě zpátky kolem budovy. Tisknu iPhone k oknu a celou cestu mám nohu na brzdě, šinu se kolem vjezdu na parkoviště tak pomalu, že na mě ne jeden netrpělivý řidič zatroubí.

Ale není tam. Vyšlapané místo v trávě je prázdné. Týpek s drdolem je pryč.

Baxter se narovná v sedačce a natahuje se k oknu. „Mami, kam to jedeme?“

„Jedeme domů.“ Máme správný směr, ale moje pátrání trvalo příliš dlouho. Teď trčíme v zácpě.

„Tak proč se pořád točíme?“

„A proč jedeme tak pomalu?“ dodá Beatrix, než se stačím pustit do vysvětlování. Přejede mokrým prstem po zadním skle a ukáže na dvě ženy, které kolem nás svižně projdou. „Určitě necouváme?“

Beatrix moc dobře ví, že necouváme, ale ráda chytračí. Je až moc bystrá na svých devět let. Až moc oprsklá a neposedná

a napjatá jako struny na jejích stradivárkách – tak to alespoň tvrdí její učitelé.

A i když svou dceru miluju, musím jim dát za pravdu. Beatrix je neřízená střela už od narození, od okamžiku, kdy přišla na svět, rudá a vřiskající. Koliky, problémy se spánkem, nepoddajné svaly, kterým se nelíbilo v zavinovačce. Náš dětský lékař ji označil za hyperaktivní dítě, poplácal mě po rameni a slíbil, že většina takových z toho vyroste a stanou se z nich normální, klidné děti.

Beatrix z toho nevyroste.

Že je moje dcera hudební génius, jsem zjistila náhodou, když jí byly čtyři. Po bleskovém nákupu potravin si celou cestu domů s bezchybnou intonací pobrukovala melodii klavírního koncertu. O několik týdnů později ji v obchoďáku zahrála dvěma baculatými prstíky na klávesy, ovšem vyprosila si ode mě růžové housličky. Během pár měsíců se mi podařilo sehnat jí učitelku ochotnou dávat hodiny tak malé žačce. Žena s vizáží přísné babičky po skončení první lekce vyšla ven se zrůžovělými tvářemi a nešetřila slovy *zázračné dítě*.

Beatrix je unikát. Díky souhře náhody, osudu a nahodilých genů se z ní to normální dítě, co sliboval náš lékař, nikdy nestane. Má tenhle neskutečný, ojedinělý dar, ovšem taky sluch, který zachytí každou malou chybičku. Je to perfekcionista, která na sebe klade obrovské nároky, a když její prsty nespolupracují, rychlostí blesku se dostaví rozčarování a úzkost.

Ale když spolupracují, dějí se zázraky.

Z přihrádky na palubní desce popadnu dvě balení krekrů a podám je dozadu. Jsme jenom pár kilometrů od domova, ale já už dávno vím, že štěstí přeje připraveným. Pitíčka, svačinky, iPady se všemi filmy, které existují. Není nad pořádné rozptýlení.

„Pomoz mu to rozdělat, ano?“ požádám Beatrix, ale pozdě. Už se přetahují o pytlík.

„Dej mi to. Já sám.“ Baxter na protest kopne do mého sedadla.

„Sám nemůžeš,“ prohlásí Beatrix věčně. „Seš moc malej.“

„Nejsem malej! Dej mi to.“ Baxter chňapne po pytlíku, ale jeho velká sestra má sílu. Nedaří se mu vytrhnout balení z jejích prstů. „Mami, Beatrix mi nechce dát moje krekry. Ať mi dá moje krekry!“

Tohle se opakuje tak tisíckrát denně, neúnavné handrkování kvůli kdejaké hlouposti.

Zhluboka se nadechnu a snažím se nerozdrtit volant. Jak je tohle jen možné? Jak je možné, že každou vteřinu, kdy s nimi nejsem, se mi po nich hrozně stýská, celou dobu si představuji jejich roztomilé tvářičky, sladké úsměvy, ten pocit, když mě jejich útlé ručky obejmou kolem krku. A potom s nimi strávím deset minut v autě a už odpočítávám vteřiny do večerky.

„Paní učitelka říkala, že nacvičujete novou skladbu,“ řeknu s přehnaným nadšením a usměju se do zpětného zrcátka. Snažím se zachytit její pohled zpod rozčuchaných blondatých kudrlin, mraku stovek malých prstýnků, které by sama nejradši měla tak rovné jako její bráška.

Rozptýlení zafunguje. Beatrix si povzdychne a pustí krekry. „Jo.“

„To je prima. Co je to za skladbu?“

„*Fantaisie Impromptu*. Ale asi chci hrát na klavír.“

Neudržím se a vyprsknu smíchy. Škola začíná za dva týdny, a jelikož podle nesmlouvavých požadavků paní učitelky cvičí pravidelně alespoň tři hodiny denně, je náš každodenní program nabitý. Díky svému hudebnímu sluchu by se nejspíš naučila hrát na nový nástroj rychle, ale stejně. „Jak bys prosím tebe stíhala ještě klavír?“

„Ne ,ještě‘. Chci hrát na klavír *místo* houslí.“

Zastavím na křižovatce a prudce přitom šlápnu na brzdu. Zapřu se do pásu a otočím se na sedadle. „Neblázni. Nemůžeš s houslemi přestat.“

Beatrix zaznamená hrůzu v mém hlase. A není sama. Dokonce i Baxter přestane žmoulat obal od krekrů a čeká na sestřinu odpověď.

„Proč ne?“

„Však ty víš proč.“ Často jí připomínám, že tohle jedinečné nadání jde ruku v ruce s obrovskou zodpovědností. „Nemůžeš přece zahodit veškerou dosavadní práci. To prostě nejde.“

„Říká kdo?“

„Říkám já. Říká tvůj táta a paní učitelka. Máš na housle dar od pánaboha.“

Zamračí se a zadívá se z okna. „Tuhle frázi nesnáším.“

Dívám se na profil své dcery a snažím se přijít na to, zda za tímhle nenadálým rozhodnutím něco stojí, nebo se mě tím oznámením jenom snaží šokovat. Už toho dne, kdy jsem jí koupila růžové housličky, jsem tušila, že Beatrixino úchvatné hudební nadání se neobejde bez následků. Takový pohlcující talent znamená, že tím nejdůležitějším v životě mé dcery je neživý předmět. Snažím se dělat všechno proto, aby nepřišla o kamarády, školu a normální život devítiletého dítěte. Dělán, co můžu, abych do programu vtěsnala hraní s dětmi a narozeninové oslavy v časy, kdy by měla správně cvičit, ale nechat toho? Odložit housle a zahodit veškerý talent a dřinu?

Vyloučeno. Jedině přes mou mrtvolu.

Auto za mnou zatroubí a já se znovu rozjedu.

„Mami, co se stane, když klokan skočí na trampolínu?“ zeptá se Baxter zčistajasna bezstarostným a veselým hláskem. Z té jeho čisté dušičky roztávám.

„To nevím, broučku. Asi pak skáče ještě výš.“

Ovšem Beatrix ještě nepřešla bojovná nálada. „To teda neskáče.“

„Ale ano, skáče.“

„Ne a ne, neskáče. No tak, mami!“

Lámu si hlavu s tím, jak se vypořádat s jejím šokujícím sdělením, ještě když zastavuju před kopcem, na němž stojí náš dům porostlý břečťanem, abych vyzvedla poštu. Ustavičně na Cama dorážím, aby dal na schránku zámek, protože nechci, aby se v naší poště hrabal někdo cizí. Ještě si na to ale neudělal čas.

Proč se namáhat? opáčil, když jsem to zmínila posledně. Všechno důležitý už dneska stejně chodí elektronicky.

Probírám se stohem novin a letáků stočených kolem osamocného výpisu z banky. Na tomhle toho sice zrovna moc nestojí, ale jde o to, že ne všechno je elektronické. Kdyby někdo chtěl vědět, kolik peněz máme na některém z účtů, stačilo by mu prohrabat naši poštu.

Hodím štos papírů do kabelky, vyjedu s autem po příjezdové cestě a stisknu tlačítko pro otevření brány, zatímco na zadním sedadle se situace vyhrocuje. Baxter praští Beatrix. Beatrix ho na oplátku zatahá za vlasy. Obě děti křičí a pláčou.

Vjedu do garáže u zadní části domu a stisknu ovladač vrat.

Později bude tenhle okamžik tím, k němuž se budu neustále vracet. Jak jsme byli v garáži bez oken a s jedinou blikající žárovkou nad autem. Budu vzpomínat na to, jak vše pohlcovala tma, zatímco se vrata hlučně zavírala. Na pach hlíny, nafty a ještě čehosi, co tam úplně nezapadalo, ale já nad tím mávla rukou a říkala si, že sem asi něco zanesl vítr. Na ten zmatek, kdy jsem se snažila udržet nervy na uzdě, zatímco jsem vytahovala svíjející se děti z auta, sbírala krabičky od pití, krekry a prázdné obaly. Na to, jak jsem dětem dávala batůžky a pouzdro na housle na drobná záda, protože už jsou velcí a maminka to přece neponese všechno sama.

Na to, jak jsem nevěděla, kde mi hlava stojí, a nevšimla si tak postavy v zadním rohu garáže.

Na to, jak jsem neslyšela šoupání podrážek o zem a nevšimla si rozostřeného obrysu muže vystupujícího ze stínů.

Jak jsem si nevšimla ničeho z toho, dokud už nebylo pozdě.

JADE

15:18

Zahlédnu ve stínu černou postavu a okamžitě pomyslím na děti. Ihned mi v hlavě zasvítí kontrolka naléhavě varující před nebezpečím. Tohle je rodičovství v kostce: neustálý a obrovský strach o děti, o to, aby byly v pořádku. Je to něco, o čem jsme s Camem vůbec nepřemýšleli, když jsme se snažili o miminko – ta ochromující nejistota poté, co nám v porodnici vtiskli naše děti do náruče, ty ustavičné obavy, kdykoli nejsou nablízku. Jakmile zaznamenám pohyb, natáhnu se pro ně – okamžitě a instinktivně. Můj mozek rozpozná osobu, mužskou postavu, která sem nepatří, a já bez meškání postrčím jejich drobná těla za to své.

V naší garáži stojí muž. Dýchá stejný vzduch jako my.

Nehýbu se. Nemůžu. Nebráním se. Neutíkám. Jenom tady stojím, zkamenělá, v šoku, neschopná jakékoli akce.

Pomyslím na mobil, zahrabaný kdesi pod poštou a hromadou krámů v kabelce. Pomyslím na tísňové tlačítko alarmu v našem domě, na druhém konci průchodu, uložené v bezpečí za zamčenými dveřmi. Pomyslím na klíče vedle mobilu. I kdybychom se nějak zvládli dostat z garáže, co dál? Dovnitř do domu bychom se stejně nedostali a zahrada je oplocená, branka elektrická a navíc zajištěná západkou s dětskou pojistkou. Není kam utéct.

„Ani hnout. Hezky klid a nikomu se nic nestane.“

Chraplavý hlas prořízne vzduch nasáklý strachem. Je tak děsivě blízko. Nevěřím mu ani slovo. A tenhle pocit jenom zesílí, když přistoupí blíž a já si ho tak můžu lépe prohlédnout.

Na obličej kuklu, v ruce pistoli. Od hlavy až k patě v černém, celý zahalený, včetně konečků prstů.

Uteč. V duchu řvu to slovo a nutím se do akce. Popadni děti a utíkej.

Ted' hned.

Polije mě ledový pot. Naskočí mi husí kůže.

A pořád se nemůžu ani hnout.

Tak takový je to pocit. Takhle moje tělo reaguje na náhlý šok, na bezprostřední hrůzu – stejně jako když konečky prstů zavadíte o zvláštní bulku v podpaží a během okamžiku se vám obrátí život naruby. Někteří utíkají. Jiní křičí. A já tu jen stojím, ochromená hrůzou.

Děti stejně tak. Vyděšeně na něj zírají doširoka otevřenýma očima. Drobná ručka mě popadne za nohavici.

„Prosím,“ vysoukám ze sebe pištivým hláskem, ale větu nedokončím. *Jenom nesahejte na moje děti. Jenom prosím nestřílejte.* Ta slova jsou příliš děsivá na to, abych je dokázala vyslovit.

Přistoupí blíž, lehkým krokem, ale na jeho chůzi je cosi zlověstného. Je jako predátor na lovu, ve střehu, připravený každou chvíli zaútočit. Nebezpečná energie bublající pod povrchem.

„Vezměte si moje auto.“ Natáhnu k němu kabelku, předraženou značkovou tašku, kterou jsem si pořídila před pár lety. „Klíče jsou uvnitř a taky je tam někde peněženka a –“

„Nechci tvou peněženku. Ani tvoje auto.“ Jeho hlas je hluboký a chraplavý, jako hlas silného kuřáka.

Zvedne se mi žaludek. Pátrám po náznaku něčeho dalšího na jeho tváři, ale to jediné, co vidím, jsou ústa a oči. Hledám něco rozpoznatelného, něco lidského, na co bych se mohla upnout, ale marně. Je to jako zkoumat prázdné malířské plátno.

Přesto se snažím vstřebat a uložit do paměti veškeré detaily, které vidím. Necelé dva metry vysoký, střední postavy, se širokými rameny. Běloch. Poznám to podle tmavě hnědých očí s jantarovými záblesky, narůžovělého místa kůže kolem úst. Bílé, rovné zuby, kterým k rovnosti očividně dopomohla rovnátka.

„Chcete peníze? Nemám u sebe hotovost, ale dám vám svou kreditku. Pin je 4-3-0-8.“

„Jade. Pššt.“

Jakmile vysloví moje jméno, opět se mě zmocní panika. Klopýtnu vzad – *konečně* – a nepatrně se tak od muže vzdálím. Popostrčím děti za sebe k vratům.

Jenom klid.

Nepanikař.

Ať se stane cokoli, *nesmíš* toho chlapa pustit do domu. Tak dochází k vraždám. Tak životy celých rodin končí v kaluži krve. Jakmile ho pustíš dovnitř, budeš už prakticky mrtvá.

Pozvednu levou ruku se svatebním prstenem a opotřebovanými rolexkami. „Mám šperky. Nějaké peníze v sejfů. Spoustu elektroniky. Běžte dovnitř a vezměte si cokoli, co –“

„*Ticho*. Bude to takhle. Všichni čtyři teď vyjdeme ven a pomalu a klidně se přesuneme k zadnímu vchodu. Tam budeme stát tiše jako myšky a ty zatím vylovíš klíče z kabelky a pustíš nás dovnitř. Žadný pokusy o útěk. Žadný přivolávání sousedů. A až budeme uvnitř, pořádně bych si na tvém místě rozmyslel, než zadám nějaký tajný kód, co přivolá poldy.“ Pohledem zavadí o děti a jedno z nich – myslím, že Baxter – vypískne. „Byla by fakt smůla, kdyby se objevili poldové, vid maminko?“

Tajný kód! Tichý alarm, který informuje ústřednu o tom, že někdo vnikl do domu. Technik, který alarm nainstaloval, zadal kód pomocí čísel uprostřed klávesnice, ale s Camem jsme měli za úkol ho změnit, *protože každej kriminálník na*

světě zná fintu 2-5-8-0. Ale změnili jsme ho? A pokud ano, jaký je kód teď? Myšlenky mám zastřené strachem, nedokážu si vzpomenout.

„Co chcete?“

„Už jsem to říkal. Chci, abychom všichni šli dovnitř, hezky potichu. Chci, abys vypnula alarm a já při tom nemusel použít tohle.“ Pozvedne pistoli a zamává s ní ve vzduchu. „Nechci ublížit tobě ani dětem, Jade, ale udělám to, když bude třeba. Je to na tobě.“

Zvažuju, jaké mám možnosti se zbraní u hlavy a dvěma malými dětmi. Když se budu bránit, jednoho z nás zastřelí. Když se pokusíme utéct, zastřelí nás zezadu. Představím si, že se vrhnu po pistoli, obětuju se pro svoje zlatíčka, ale co s nimi bude potom? O zbraních nevím nic. Netuším, kolik je v téhle pistoli nábojů. Hádám, že dost na to, aby nás všechny zabily hned několikrát.

„Dám vám všechno, o co si řeknete. Jenom prosím, *prosím*, nechte děti jít.“ Hlas se mi při těch slovech zlomí. Baxter se za mnou rozpláče.

Muž si otráveně povzdechne. „Už teď si to komplikuješ. Až budeme uvnitř, řeknu ti všechno, co potřebuješ vědět.“

Další mávnutí pistolí mě přiměje k pohybu, ale jde to těžko, když mi na nohou visí dvě děti jako opičky. Opatrně se sunu dozadu, abych jim nešlápla na nohu. Neotáčím se. Neodvažuju se. Oči mám upřené na tu zbraň a couvám, dokud je kam. S dětmi se teď tiskneme ke dveřím, mezi námi není ani mezírka.

Muž zvedne obočí. „Uvědom si, že ty dveře budeš muset nějak otevřít.“

A potom co – křičet? Sousedé odvedle jsou pořád v práci, vedou oddělení velkých společností jako Home Depot, Coca-Cola a Delta. Odcházejí ještě před východem slunce a vrací se až dlouho po setmění. Ovšem tuhle čtvrt si oblíbily i rodiny

s dětmi. Je tu plno dětí s chůvami a žen v domácnosti. Pokud zakřičím dost nahlas, určitě mě někdo uslyší.

Ale nejdřív se musím dostat ven.

Zašátrám rukou za zády a snažím se nahmatat kliku, která mě bodá do boku. Nejdřív musím odsunout děti z cesty, strkám je k místu u zdi, které je nejdál od toho muže, mezi vraty a Baxterovou tříkolkou, jejíž přední kolo se opírá o obrovský modrý sud se sportovními potřebami. Mačkáme se jako sardinky, snažím se odkopnout tříkolkou z cesty, ale ta se ani nehne. Sud je příliš těžký. Všichni tři se sem nevmačkáme. Druhou rukou, ve které stále držím kabelku, popostrčím Beatrix na druhou stranu. Pouzdro na housle se odře o zeď a ona sebou cukne.

Blikající žárovka dobliká a garáž se ponoří do tmy. Obě děti vyděšeně vykřiknou. Na okamžik pustím Beatrix, abych nahmatala vypínač. Cítím kolem sebe pohyb. Děti sebou škubeou. Těla se zmítají ve tmě. Kabelka mi dře o ruku.

Nahmatám vypínač a řada stropních svítidel vzápětí naplní místnost jasným, bílým světlem. Zamrkám do náhlého jasu a –

Z hrdla se mi vydere výkřik.

Má Beatrix. Masitou paží ji tiskne k sobě. Beatrix na ní visí jako hadrová panenka, drobné conversky se zmítají půl metru nad zemí. Pouzdro na housle se v tom chaosu kdesi ztratilo. Jednu botu má rozvázanou, dlouhé tkaničky špinavé, na jednom konci roztřepené, ale to všechno vnímám jako v mlze, protože veškerou mou pozornost přitahuje pistole zabořená do jejích načechraných kudrnatých vlásků. Přitisknutá ke spánku.

Zvednu obě roztřesené ruce a natáhnu se k ní, ale muž mě zpraží pohledem. Zakrouťí hlavou a moje nohy se přilepí k podlaze. „Prosím. Udělám cokoli. Jenom... *prosím.*“

Beatrix na mě vyděšeně zírá, ve světle se lesknou její tiché slzy.

Muž pokývne hlavou ke dveřím. „Dostaň nás dovnitř bez jakýchkoli scén a –“ Podívá se dolů na Beatrix „– jak se jmenuješ, mladá dámo?“

Beatrix se na mě prosebně zadívá a ten pohled mě zasáhne přímo do srdce.

„Beatrix,“ odvětim. „Jmenuje se Beatrix.“

„Fajn, Beatrix. Teď je to na tvý mamince. Řekni jí, ať je hodná, a já tě pustím, jakmile nás dostane dovnitř.“

Jeho skrytá hrozba, moje dcera v rukou cizího muže, pistole na jejím spánku – to mě vyburcuje k akci. Vyhrabu klíče z kabelky, hodím si ji přes rameno, Baxtera přitisknu k sobě a spěchám z garáže.

K zadnímu vchodu to je necelých deset metrů. Při přecházení pokradmu pohlédnu na zahrady sousedů, ale o nic jiného se ani nepokusím. Když jsme se před rokem přistěhovali, Cam přehnaně osázel zahradu, abychom měli dostatek soukromí. Naše husté živé ploty by se hodily spíš do lesa než na zahradu, tak to alespoň tvrdí ti, kteří nám sekají trávu. I kdyby na druhé straně vši té zeleně někdo byl, stejně by nemohl vidět, jak klopýtám ke dveřím se zamaskovaným mužem v patách. Neodvážuju se zavolat na nikoho, kdo je v doslechu – ne, když má moje dcera u hlavy pistoli. Tenhle plán je teď pasé.

Baxter se na mě lepí, tvář má zabořenou do mého ramene. Váha jeho těla a moje třesoucí se ruce všechno komplikují. Zápolím s klíčem, několikrát narazím do kliky, než se konečně trefím do zámku. Otočím zápěstím a stisknu kliku bokem. Ozve se cvaknutí a dveře se otevrou.

Muž nás nažene do šatny a zabouchne dveře.

Rozezní se dlouhé, pronikavé pípání domovního alarmu. Odlepím od sebe Baxtera, který se běží schovat za mě, zatímco zadávám kód – ten skutečný, ten jediný, který zaručeně

zafunguje. Odměnou mi jsou tři krátká pípnutí, barva kontrolky se změní z červené na zelenou... a pak nastane ticho.

Muž zamkne dveře a ukáže na alarm. „Hodná. Teď nastav režim Stay.“

„Cože?“ Slyším jeho slova, chápu je, ale jediné, na co dokážu myslet, je tiše plačící Beatrix. Natáhnu k ní ruku a muž ji postaví na zem. Vystartuje kolem mě za svým bráškou, oba se postaví za mě jako za svůj štít.

„Nastav režim Stay,“ zopakuje. „Tak budu vědět, když se někdo pokusí vzít roha.“

Do háje. Když přenastavím alarm, bude to znamenat, že se okamžitě nespustí jen v případě, že bychom vyšli předním vchodem a tím, kterým jsme teď přišli. Na to, že bychom se vyplížili bočním vchodem, nebo vylezli oknem, teď můžu zapomenout. Obojí by způsobilo, že by se spustil alarm a začaly létat kulky. *Do háje.*

Odhodím kabelku na přihrádku nad botníkem, pomalu si promnu oči, abych získala trochu času, a snažím se zapomenout, jestli jsme se s Camem dostali k tomu, abychom změnili ten tísňový kód. Víím, že jsme se o tom bavili. Víím, že jsem se ho na to ptala. Tvrdil, že k tomu potřebuje návod, a já se ho zeptala, jestli snad vypadám jako Google. Zasmál se a odvětil, že jsem ten nejvíc sexy Google, jaký kdy viděl, ale dostal se k tomu? Změnil ten zatracený kód?

Nemám nejmenší tušení.

„Na tvým místě bych to nezkoušel,“ prohlásí, jako by mi četl myšlenky. Těká pohledem mezi mnou a alarmem. „Stejně, jako jsi to právě udělala, 2-9-2-1. Jestli se do pěti až sedmi minut objeví poldové, první budou na řadě děti, pak ty.“

Polknu slzy a roztřesenými prsty vyťukám kód, potom číslem 3 nastavím režim Stay. Kontrolka opět zčervená a mně ztuhne krev v žilách.

Jsmo zamčeni v domě s ozbrojeným mužem.

CAM

15:21

„V pohodě?“ Pohlédnu na Flavia, toho nejlepšího generálního ředitele, kterého mám, a také generálního ředitele ohořelých trosek restaurace, v níž právě stojíme. Otázka k nezaplacení.

Prohlížím si to, co zbylo z mého vlajkového podniku, a snažím se nezapomenout dýchat. Podle hasičů byla příčinou požáru vadná elektroinstalace, a to na tom nejhorším možném místě, vedle obrovské nádoby s olejem. Z jedné jiskřičky v rohu kuchyně se brzy stala ohnivá koule, která začala olizovat zdi a prostor nad nimi. Plameny se šířily po stropě do jídelny, kde byla jako souhvězdí na noční obloze rozmístěna akustická izolace, desky z pěny a látky vyrobené na zakázku, ze kterých pak jen sršely jiskry a oheň. Když přijeli hasiči, celé místo už pohltily plameny.

„Ne, nejsem v pohodě. Vypadá to tady jako po výbuchu. Míň v pohodě už jsem dlouho nebyl.“

Stoly, židle, boxy k sezení a barový stůl z leštěného třešňového dřeva, skleničky z broušeného křišťálu, tři lustry u vstupu ve stylu art deco, z nichž každý stál 17 500 dolarů. To, co nepohltily plameny, zaplavilo snad šedesát hektolitrů vody. Je to jako stát v zatopeném popelníku.

„Myslel jsem, jestli je všechno v pohodě s Jade,“ upřesní Flavio a uhlazuje si tmavé vousy. Jako většina chlapů v gastronomii si nechává vousy volně růst – čím hustší, tím lepší. Kdysi jsem ho za to plísnil, dneska by mi to nemohlo být víc jedno. „S ní jsi před chvilkou mluvil, nebo ne?“

„Jo tak. Jo, nějakej úchyl ji pronásleduje po městě, ale to teď nechme, musíme řešit jednu katastrofu po druhé. Co se tu sakra stalo? Jak došlo k takové spoušti?“

„Ty akustické panely byly údajně vysoce hořlavé.“ Ukáže na skvrnu nahoře na stěně, z první desky je jen černá, rozmazaná šmouha. „Plameny zasáhly tenhle a hotovo. Během pár minut bylo po stropě.“

Zírám na změť drátů a zčernalou izolaci, která se táhne podél budovy. Většina z ní shořela. Ten smrad, který je kombinací spáleného dřeva a roztaveného plastu, mi leptá hrdlo, nos a plíce jako kyselina.

Můj nejvýdělečnější podnik je v troskách. Sto třináct zaměstnanců bez práce. Miliony dolarů shořely na popel.

Flavio odkopne stranou jakýsi kus, praskání spáleného dřeva cítím až v kostech. Tohle místo bylo i jeho hlavním zdrojem příjmů.

Pocítím povědomou tíhu na srdci. Co za nafoukaného idiota si otevře pátou restauraci ve chvíli, kdy ty čtyři předchozí ještě nejsou splacené? Co jsem si sakra vůbec myslel, když jsem za všechny ty lidi převzal zodpovědnost? Flavio mě pozoruje, čeká na odpověď a já nemám tušení, co říct. Že jsem ho nikdy neměl zaměstnat? Že jen blázen by mi svěřil do rukou svoje živobytí? Polknu a odvrátím se.

Dvě ženy s vyfoukanými vlasy šokovaně nahlíží dovnitř tím, co zbylo z okna. Vzhledem k poloze podniku uprostřed nóbl nákupní zóny ve čtvrti Buckhead patří tyhle dámy mezi naše typické denní strávnicky. Objednají si víno za sto dolarů a salát se steakem, kterého se sotva dotknou, a valí se sem v takových davech, že na volný stůl ve 12:30 se čeká dva týdny.

K čertu, chci říct *čekalo* se dva týdny.

Odtrhnu pohled od jejich zklamaných tváří a soustředím se na šmouhu na protější stěně. Dvě obrovská křídla od

sazí, která se táhnou ke zčernalém stropu. Pekařský chladicí pult. Pracovní desky z nerezové oceli, které bývaly na tomhle místě, oheň odmrštil na stranu, zbyla z nich hromada kovu a popela. Zapnu baterku na mobilu a vyrazím dál do tmy. Kroky se rozléhají ztichlým prostorem, rozbité sklo a sutiny mi křupou pod nohama.

Flavio se neptá, na co se dívám, protože to vidí taky.

Epicentrum. Zdroj požáru.

Zkoumám poničený kus zdi, roztavené zbytky zásuvky. To, co v ní bylo zapojené, shořelo a roztavilo se. Zkrat na tom nejhorším možném místě.

„Co vůbec alarm?“ zeptám se a slyším, jak se mi láme hlas. Cítím, jak mi přitom naskakuje husí kůže.

Za to zařízení jsem zaplatil nekřesťanskou částku. Prodejce mi zaručil, že ochrání tohle místo nejen před zloději, ale i před náhlým nárůstem teploty. A požár jako tenhle – takový, který vyhodí do vzduchu skleněnou dělicí stěnu mezi kuchyní a jídelnou a který vyšle oblak černého kouře tak vysoko do ranní oblohy, že nějaká paní venčící psa zavolá na tísňovou linku – by ho měl spustit hned několikrát, způsobil přece zatraceně velký nárůst teploty.

„Jak to, že se nespustil?“

Flavio si stoupne vedle mě. „Ptal jsem se firmy, co ty alarmy dodává, na totéž. Tvrdili, že to řeší a ozvou se, jakmile budou vědět víc. Mezi námi dvěma, znělo to, jako by mlžili.“

„Dohlídni na to. Když bude třeba, nasedni do auta a zajeď si k nim pro odpovědi. Pohroz jim, že je zažaluješ, až se z nich bude kouřit, jestli nepohnou zadkem. Zdržení peněz od pojišťovny je to poslední, co teď potřebujeme.“

Flavio vrazí ruce do kapes flísové bundy a tiše mě pozoruje tak, jak to má ve zvyku. Flaviova nejlepší vlastnost je ta, že ho nic nerozhodí. A jeho nejhorší vlastnost je ta, že ho nic nerozhodí.

„Fajn, takže nejhorší možné scénář,“ začnu. „Jak dlouho potrvá, než tuhle spoušť dáme do pořádku – čtyři pět měsíců?“

„To spíš sedm nebo osm.“

V duchu to propočítám. Průměrný týdenní zisk krát třicet dva týdnů a –

„To dělá víc jak čtyři miliony dolarů!“

„Čtyři celý tři, ale jo. Chápu. Je to dost.“

Ne, nechápe to. Nemá ani tušení, jak bez příjmů, které tenhle podnik generuje, vyřeším příští výplaty. Jak se mi zrychlí tep, rozbuší srdce a zatmí před očima, když pomyslím na účty v poště. Neví o tom, že jsem byl minulý týden na pohotovosti, protože jsem si myslel, že mám infarkt. Neřekl jsem o tom nikomu, ani Jade. Především ne Jade.

Při pomyslení na Jade se mi zastaví srdce a najednou nemůžu popadnout dech. „Kdy má přijít ten chlap z pojišťovny?“

„Čekám, až se ozve, když jsem s ním mluvil naposled, zdálo se, že ho víc zajímá ten zkrat ve vedení. Tvrdil, že na tak novou budovu je to dost neobvyklé. To je výraz, který použil, *neobvyklé*.“

Stojím zcela klidně, přestože ve mně emoce úplně vřou. *Neobvyklé* znamená, že to celé zavání cizím zaviněním. Znamená to advokáty a právní tahanice a měsíce čekání, než se mi ty peníze dostanou do ruky.

Pomyslím na druhou hypotéku, kterou jsem si právě vzal na dům, poplatky za matčin byt, Westmorskou hudební akademii a soukromou školu, do které chodí děti a která stojí tolik jako školné za vysokou školu v jiném státě. Pomyslím na nové SUV, které jsme pořizovali minulý víkend, protože Jadino BMW, kterému skončila záruka, bylo příliš drahé na údržbu. Jelikož můj největší zdroj příjmu se právě doslova rozplynul, budu potřebovat ty peníze od pojišťovny hodně rychle, jinak bude dalších pár měsíců hotová master class v žonglování s penězi.

„Kuchaři a obsluha to zabalí, s tím počítej,“ řekne Flavio. „Hostesky taky. Je tady pár lidí, u kterých by mělo cenu zvážit přemístění do jinýho podniku, abychom o ně nepřišli, ale většinu personálu budeme muset nahradit.“

Týká se to těch, kteří jsou placení od hodiny, což je devadesát osm procent mých zaměstnanců. Odejdu a kdo by se jim taky divil? I oni musí platit účty a mají tu nejlepší praxi ve městě. Jakákoli místní restaurace po nich okamžitě chňapne.

„Jen je nech jít. Bude to stejně nejspíš výhra pro obě strany.“

Flavio se zamračí. „Jak to myslíš?“

„Ale no tak, Flavio. Z tohohle místa jsou trosky a řekl jsi to sám. Chvilí potrvá, než se začnou znovu plnit stoly. Bude lepší říct personálu, ať si najde novou práci. A i když to říkám hrozně nerad, i ty bys měl pár lidí obvolat.“

„Ještě bych nemaloval čerta na zeď. Můžu počkat týden nebo dva, než nám přijdou ty peníze od pojišťovny. A Abernathy už taky volal. Říkal, že je ochotný se s námi domluvit na nájmu.“

Abernathy vlastní šedesát pět podniků rozmístěných v šesti blocích v Buckhead, které se rozprostírají různými směry od nás. Před několika lety nám Abernathy ve snaze oživit podnikání poskytl nabídku, kterou nešlo odmítnout: volnou ruku při správě budovy uprostřed oblasti zásadní pro rozvoj města a prvních třicet šest měsíců nájem zdarma. Tři roky v jedné z nejžádanějších lokalit ve městě, aniž bychom museli zaplatit jediný cent za nájem. Jediný důvod, proč ještě stojím na nohou, je, že tohle místo vydělává majlant.

Do háje – vydělávalo majlant.

„Bude se s námi *muset* domluvit. Nehodlám platit nájem za tohle staveniště a upřímně, moc se mi nechce znovu investovat do podniku v budově, kterou nevlastním.“

Flavio se zamračí. „Co tím chceš říct?“